

Přílohy

Seznam příloh

Příloha 1.....	1
Příloha 2.....	2
Příloha 3.....	4
Příloha 4.....	6
Příloha 5.....	7
Příloha 6.....	8
Příloha 7.....	10
Příloha 8.....	15
Příloha 9.....	16

Příloha 1

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: @infinitetacos

Národnost: Velká Británie

Regiment: 1. regiment kavalérie

T: Jak často probíhaly kurzy francouzštiny?

R: Na farmě byly kurzy francouzštiny jednou za týden nebo tak, vyučována byla jedním z útvaru a kurz byly extrémně minimálně.

T: V jakém prostředí jste se francouzštinu učili?

R: Na farmě.

T: Jaké metody byly během výuky používány?

R: Co mohu říct, tak jediná metoda bylo opakování. Nepřišlo mi, že by byl využíván nějaký pedagogický přístup ohledně výuky. Je ale pravda, že nefrankofonní mluvčí jsou ve dvojici s frankofonním, ti se snaží dělat maximum a zvýšit jejich úroveň. Já jsem byl také zařazen mezi frankofony, takže jsem byl zodpovědný za tři nebo čtyři jen anglicky mluvící legionáře a snažil se jim pomoci s francouzštinou. Nepoužívali jsme žádnou učebnici.

T: Co pro vás bylo na francouzštině nejtěžší? (Výslovnost, gramatika, slovíčka...)

R: Slovíčka pro mě nebyl žádný problém, jen členy le a la, protože ty v angličtině nejsou.

T: Měl jste zkušenosti s francouzštinou dříve než jste vstoupil do FCL? Jak se vaše jazyková úroveň posunula?

R: Nebylo to pro mě tak těžké, protože moje úroveň francouzštiny byla už předtím na docela dobré úrovni. Ve francouzské legii se mi ještě více zlepšila.

Příloha 2

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: DeFranklinator

Národnost: USA

Regiment: 2REI

Délka působnosti v CL: přes rok

T: Jak často probíhaly kurzy francouzštiny?

R: První měsíc byly kurzy francouzštiny každý den a trvaly jednu hodinu. Následující tři měsíce byly lekce 2-3x týdně a nyní jsou 2-3x za měsíc.

T: V jakém prostředí jste se francouzštinu učili?

R: Na farmě.

T: Jaké metody byly během výuky používány?

R: Metoda, kterou používal náš poručík je nazývána „marteau thérapie“, doslova metoda kladivem. Museli jsme si otevřít učebnice a slovo od slova jsme museli opakovat nová slovíčka nebo fráze znovu a znovu, nejprve jako skupina, potom každý zvlášť. Naučili jsme se toho dost, třeba 10 nových slovíček denně. Učebnice se jmenuje „la méthode képi blanc“, „the white képi method“. Je vytvořena francouzskou cizineckou legií, instruktorskou skupinou v Castelnau-dary. Pomohli mi i legionářské písně, protože Francouzi v legii mi je pomáhali přeložit, ale mnoho ostatních legionářů ani neví, co zpívají.

T: Co pro vás bylo na francouzštině nejtěžší? (Výslovnost, gramatika, slovíčka...)

R: Slovíčka pro mě nebyla tak těžká, vždy jsem se snažil být s frankofony a angličtina má okolo 30% stejných slov, jen jsou jinak vyslovovány. Nejtěžší pro mě byly rozdílné konjugace sloves ve všech časech.

T: Měl jste zkušenosti s francouzštinou dříve než jste vstoupil do FCL? Jak se vaše jazyková úroveň posunula?

R: Když jsem vstoupil do FCL, nemluvil jsem vůbec francouzsky, nyní jsem tam přes rok a umím plynule mluvit i číst, nyní se snažím zlepšit v psaní. Nicméně tohle není běžný případ, mnoho lidí jsou i po roce na mnohem nižší úrovni než jsem já teď. Legionáři, se kterými sloužím, umí dobře mluvit, ale velký problém jim dělá čtení nebo psaní. Jsou tu i tací, kteří ani po víc než roce nemluví plynule.

Příloha 3

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: @Aron_Legionstories

Národnost: USA

Regiment: 2REG

Délka působnosti v CL: 8 let

T: Jak často probíhaly kurzy francouzštiny?

R: Během 8 let jsme neměli víc než 6 lekcí myslím. Měli jsme 3-4 během základního výcviku, abychom se naučili základy francouzské gramatiky.

T: Jaké metody byly během výuky používány?

R: Má hlavní metoda bylo naučit se *keywords* a skloňování z každého Powerpointu. Ten nám byl vždy promítán, bylo tam ale jen skloňování a věci na úrovni A2. Legie nemá žádnou speciální metodu výuky, pokud nepočítám to, že máte zakázáno mluvit jiným jazykem než francouzštinou. Kápoové kladou velký důraz na rozdělení legionářů, takže jen tak nenajdeš nové legionáře stejné národnosti v jedné ložnici, a to hodně pomůže. Lidé, kteří měli velmi dobrou angličtinu ji během prvního roku zapomněli a začali mluvit francouzsky, to odbouralo staré návyky. CTE00 je základní infanterní výcvik a legionáři jej skládají po dokončení základního výcviku v Castelnaudary. Ne vždy to zahrnuje test z francouzského jazyka, to záleží na instruktorech, někteří na znalosti jazyka bazírují, ale většina ne. Je proto těžké vysvětlit, jakou úroveň jazyka by měl legionář mít, protože to není standartní věc a pořád se to mění. Nicméně, pár testů, které jsem viděl nepřekročili úroveň A1 a A2, není v nich žádná ústní zkouška, psaní eseje nebo poslech. Cvičení jsou hlavně o časování (*avoir/être*), ani se nemohou ptát na nějaká slovíčka, protože se v legii nepoužívá jiný jazyk než francouzština. Další věc je, že výuka francouzštiny úplně končí po dvou až třech letech služby. Občas máme jednu nebo dvě lekce, ale jen když přijde nový důstojník a nezná systém. Můj pohled je takový, že tu není dostatek času na učení se

francouzštiny ve třídě, a hlavně legionáři rozumí příkazům po pár měsících, takže proto se ani nikdo moc nesnaží.

T: Co pro vás bylo na francouzštině nejtěžší? (Výslovnost, gramatika, slovíčka...)

R: Na začátku jsem francouzštinu nebral vážně, protože jsem se do FCL přihlásil hlavně kvůli dobrodružství, a ne kvůli kariéře, ale po prvním roce u legie jsem byl na pozici jako *transmetteur* Trénink na něj je založen na komunikaci, takže jsem se musel naučit francouzštinu hodně rychle, abych neselhal. Nebylo to extrémně náročné, ale stálo mě to hodně práce a úsilí. Nejtěžší pro mě bylo vyslovit „*allemand*“. Nejvtipnější historka se mi stala, když jsem dělal NCO kurz. Když se blížil konec tréninku, dělali jsme konečnou *synthèse* kde jsme museli ukázat cvik, který jsme se během minulých měsíců naučili. Když jsme cvičení dokončili, setkali jsme se s kápem v malém domě. Měla bys vědět, že to bylo během mise na poli ve vesnici a během těch dní jsme jedli hlavně konzervy. Celý regiment se sešel, aby udělal regimentovou barbecue. Měli jsme dostat od kluků v kuchyni velký kastrol polévky. Mluvili jsme s naším kápem a podívali jsme se na jeho hodinky, a uvědomili jsme si, že je čas poslat někoho pro jídlo do kuchyně. Z nějakého důvodu se těmto kastrolům, které se používá hlavně při výcviku, protože v nich jídlo vydrží dlouho teplé, říká „*norvégienne*“. Takže když jsem tam posílal své legionáře, řekl jsem jim, ať ten *norvégienne* donesou. O třicet minut později se kápo přišel zeptat, jestli jsem někoho poslal pro jídlo. Řekl jsem, že ano, a v ten samý moment přišel ten legionář, kterému jsem dal rozkaz, s tím, že našel „*norvégien*“ a ukazoval mi blond'atého Nora, který se jmenoval Rasmussen.

T: Měl jste zkušenosti s francouzštinou dříve než jste vstoupil do FCL? Jak se vaše jazyková úroveň posunula?

R: Než jsem se přidal k FCL, tak jsem s francouzštinou neměl žádné zkušenosti, ale po 4,5 letech jsem prošel úrovní C1. Nyní mluvím úplně plynule, myslím, že bych zvládl zkoušku úrovně C2 bez nějaké specifické přípravy. Neřekl bych, že každý legionář je po pár měsících na nějaké skvělé úrovni, ale je na dostatečné úrovni, aby rozuměl rozkazům,

zbytek přijde časem. Myslím, že je rozdíl v tom, když se učíš jazyk doma nebo ve třídě a když se to musíš naučit, protože to má přímý dopad na tvůj život a kariéru.

Překvapilo mě, že ses rozhodla psát o výuce francouzštiny v cizinecké legii, protože to není součástí těch nejdůležitějších témat každodenního života.

Příloha 4

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: @BraVoBase

Národnost: USA

Délka působnosti v CL: 5 let

T: Jak často probíhaly kurzy francouzštiny?

R: První 3-4 měsíce byly velmi základní kurzy francouzštiny na farmě.

T: V jakém prostředí jste se francouzštinu učili?

R: Na farmě.

T: Jaké metody byly během výuky používány?

R: Byli jsme v párech s frankofonním legionářem, který nám pomáhal , měli jsme do začátku pár dětských učebnic.

T: Co pro vás bylo na francouzštině nejtěžší? (Výslovnost, gramatika, slovíčka...)

R: Mužský a ženský rod byl určitě nejtěžší a prostě gramatika.

T: Měl jste zkušenosti s francouzštinou dříve než jste vstoupil do FCL? Jak se vaše jazyková úroveň posunula?

R: Byl jsem 5 let v legii a naučil jsem se francouzsky hlavně přes opakování. Sdílet francouzštinu každý den a nesmět komunikovat jiným než francouzským jazykem také hodně pomohlo.

Příloha 5

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: @Papillon

Národnost: Anglofon („*moc se omlouvám, ale nemohu to říct, mohl bych být podle toho identifikován a mohl bych jít do legionářského vězení*“)

Regiment: 2REP

T: Jak často probíhaly kurzy francouzštiny?

R: Náš základní trénink byl rozdělen do dvou bloků – 1. měsíc na farmě a poté okolo tři měsíců v Castelnaudary. Na farmě jsme měli každý den alespoň jednu lekci francouzštiny večer. Poté v Castelnaudary už lekce nebyly tak často a bylo to více závislé na opakování.

T: Jaké metody byly během výuky používány?

R: Jedinou používanou metodou bylo opakování s trestem, když někdo něčemu nerozuměl. To je důvod, proč každý rozumí rychle. Používají i páry s frankofonním a nefrankofonním mluvčím. Neměli jsme žádnou učebnici, Legie vytvořila knihu s některými frázemi a s cvičeními na doplnění.

T: Co pro vás bylo na francouzštině nejtěžší? (Výslovnost, gramatika, slovíčka...)

R: Nejtěžší pro mě bylo mluvení, také to, že některé slovíčko zní stejně jako jiné, ale znamená něco úplně jiného.

T: Měl jste zkušenosti s francouzštinou dříve než jste vstoupil do FCL? Jak se vaše jazyková úroveň posunula?

R: Francouzštinu jsem trochu studoval na univerzitě a dobře jsem rozuměl psanému textu, číst jsem taky mohl. Věděl jsem, jak se skloňuje, to mi hodně pomohlo. Myslím, že mám francouzštinu na dobré úrovni, prošel bych testem kvůli občanství, umím říct co potřebuji. Řekl bych, že když sleduji filmy/tv, rozumím 85-95%.

Příloha 6

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: @WeAreLegion1863

Národnost: Japonsko

Regiment: 2REI

T: Jak často probíhaly kurzy francouzštiny?

R: Během základního výcviku byly lekce dost pravidelné, ale pak přímo v regimentu asi jen 2x týdně nebo i méně, záleželo, co se zrovna dělo.

T: Jaké metody byly během výuky používány?

R: Neměli jsme vyloženě učebnice, ale měli jsme malé brožurky se základními francouzskými slovíčky a vojenskou terminologií. Legionáři musí být schopni popsat věci v přírodě, aby mohli reportovat, co vidí, takže jsme tohle hodně procvičovali. To jsme procvičovali tak, že jsme si stoupli venku v lese a popisovali jsme stromy, kopce, auta, které jsme viděli na cestě a kudy jedou, takové věci. Hlavní cestou, kterou se francouzštinu naučíš ale není skrze lekce, je to prostě tím, že jste obklopeni francouzštinou. Nemůžete mluvit vaším rodným jazykem, protože když tě při tom chytí, jsi potrestán. Téměř každý po pěti měsících zvládne základní francouzštinu. Jeden z vedoucích v infanterii používal historické knihy, aby nás naučil francouzštinu. Střídali jsme se ve čtení, tak jsem se učil nejraději, protože mě baví historie. Byla to kniha *1000 years of Annoying the French*, takže to bylo dost legrační.

T: Co pro vás bylo na francouzštině nejtěžší? (Výslovnost, gramatika, slovíčka...)

R: Nejtěžší pro mě určitě bylo psaní, mluvení a porozumění bylo jednodušší než jsem očekával, protože mnoho anglických slov je z francouzštiny díky Hastings.

T: Měl jste zkušenosti s francouzštinou dříve než jste vstoupil do FCL? Jak se vaše jazyková úroveň posunula?

R: Neměl jsem žádné zkušenosti s francouzštinou, než jsem vstoupil do legie. Před třemi roky jsem dělal test pro francouzské občanství a měl jsem úroveň B2. Mohl bych mít vyšší úroveň, ale jazyk jsem nikdy opravdu nestudoval. Umím jen to, co jsem se naučil z každodenního mluvení.

Příloha 7

Tazatel: Stanislava Bulková

Respondent: Jan Drmla

Národnost: Česká

Regiment: 13e Demi-Brigade

Délka působnosti v CL: 8 měsíců

R: No přišel jsem vlastně do Paříže, a když jsi uměl anglicky, tak většinou tě ty, co tam byli jako tvoji instruktoři, tak když uměli anglicky, tak s tebou mluvili anglicky nebo snažili se mluvit aspoň trochu, protože když mluvíš 15 let jen francouzsky, tak tu angličtinu zapomeneš jako ostatní jazyky, ale každopádně když teda byli našťvaný nebo cokoliv, tak francouzsky, takže pokud tam třeba nebyl nějaký Francouz, který uměl anglicky, tak jsi neměl možnost mluvit francouzsky.

T: Učili jste se francouzštinu v základním výcviku?

T: Když jsi prošel testama, tak první měsíc jsme byli na farmě, bývá to tři čtyři tejdny, a tam jsme dostali bílý knížky (učebnice), tam mi přišlo, že ta francouzština byla taková jakoby pro děti, co se učí na základce, překladač, takový malý kapesní a jednou týdně to bylo, ale spíš to nebylo. Na dvacet minut jsme se sešli, a ke každému Francouzovi se přiřadilo několik ostatních a ten Francouz je pak učil francouzštinu. Měli jsme takovej papír a na něm třeba bylo, aby se nás zeptal ça va, jak se máš, a ty jsi mu měl odpovědět třeba ça va bien. Kdo uměl francouzsky málo, jako třeba ze začátku já, já jsem francouzštinu neuměl vůbec, tak měl ten slovník, a z toho se mohl učit ty slovíčka, ale neumíš výslovnost. Největší problém je ten, že se to čte jinak než jak se to píše. Kdo francouzsky neuměl, tak musel třeba celý večer umývat hajzly, díky tomu se to naučíš rychle. My jsme se tu francouzštinu učili v hale venku, byl to bejvalej statek, v obrovský hale jsme se sešli a tam jsme se to učili. Po měsíci to ale bylo na nás, jak dobře se naučíme. Ale více méně na výuku nebyl čas, to bylo spíš jenom takový, že furt jsi běhal jenom tam a zpátky a jakoby ten výcvik byl o něčem jiným než o francouzštině, mi přišlo.

T: Jak jste se dorozumívali mezi sebou? Mluvili jste francouzsky?

R: Museli jsme. Kdo nemluvil francouzsky, tak klikoval, dřepoval a byl mlácenej a takový věci. Záleželo, jak moc byl naštvanej tvůj poručík. První čtyři měsíce jsme byli pod nonstop dozorem, byli jsme bez všeho, žádný volný víkendy, nic. Člověk si po tom začne vážit mnohem víc života. Každý se tam teda spíš snažil bavit s tou národností, kterou byl, aby si rozuměli navzájem, takže třeba potají sis šeptal v bunkru. Nejvíc jsme se francouzštinu učili mezi sebou. Asi jsem se nejvíc naučil s těma kamarádama takhle, protože se říká žejo „légion ma famille“, legie je moje rodina, takže ses to učil fakt mezi těma kamarádama. Když uměl nějaký Francouz anglicky, protože oni se prý učí buď angličtinu nebo španělštinu, takže když uměl anglicky, tak to byla super výhoda, protože tys mluvil anglicky, takže on ti to přeložil, ty sis napsal třeba jen výslovnost a už z tý výslovnosti jsi věděl, ale museli jste oba dva umět dobře anglicky. Nejvíc tě francouzsky naučilo to, že když jsi nevěděl, co ti poručík říká, tak následovaly tresty. Já jsem se to proto radši naučil, víš, nebo napodruhý napotřetí už jsi věděl, co ti říká, to se ti vrylo do hlavy. V bojovkách někteří kluci pořád neuměli dobře nebo skoro vůbec francouzsky, měl jsem jednoho číňana, oni neumí r a h, většinou to bylo za trest, nevím teda pro koho (smích), ale většinou ten, co uměl dobře, tak chodil ve dvojici s tím, co neuměl a učil ho to. Ostatní spoléhali, že ho to naučí, ale když to nešlo, tak měli oba dva problémy.

T: A vyloženě učitele francouzštiny jste v legii měli?

R: Ten, kdo nás těch 20 minut za týden vyučoval, tak byl velitel oddílu. My jsme měli nějakého rusáka, a ten nás ten učil vlastně učil. Uměl francouzsky, anglicky, španělsky, on je celej život v legii, takže vlastně ten nás učil. Ten byl takovej chápavej, tak byl v pohodě.

T: Na jaké úrovni francouzštiny teď jsi?

R: Na žádných testech jsem nebyl, ale domluvím se dobře, na to že jsem už půl roku nemluvil francouzsky. Jde spíš o to, že pochytiš jen francouzštinu, která je v armádě, protože s tou normální ses moc nesetkal. Takže jsi věděl všechny části zbraně francouzsky, ale neuměl sis objednat kafe. Úplně jiná slovní zásoba. Věděl jsi, jak říct že mi dochází náboje, ale nevíš, jak se zeptat, kolik co stojí. To jsme se naučili až potom, co jsme mohli jít do civilu. My jsme mohli mít u regimentů po půl roce i telefony a mohli jsme jít o

víkendu ven, když jsi neměl banán, tak se říkalo, když jsi měl problém. Kdo neměl banána, tak mohl do města, ale byli jsme hodně na cvičení, takže na to nebyl čas.

T: Učili jste se během kurzů gramatiku?

R: Tu nás neučili vůbec, když už, tak nás učili mluvit. Správně číst jsme se učili podle kodexu. Hodně nám dalo zpívání. Je jich tam asi okolo padesáti, některý jsou až čtyřstránkový a musíš je všechny umět nazpaměť, takže se sešli všichni kluci, u toho se pochodovalo na místě a zpívalo se. Necháпали jsme, vlastně do teď sám nechápu, co to znamená, ale hlavní bylo, že jsem to uměl vyslovit, a pak se většinou spousta slov objevilo i v tom civilu, tak jsem si to dokázal spojit. Blbej člověk co má špatnou psychiku tam neuspěje, je to náročný. Nejvíc je to asi na psychiku. Byl jsem ve středoafrický republice na čtrnáct dní, pak jsem byl na Madagaskaru na tejdén a byl jsem dvakrát v Mali. Jednou na misi, kde udržuješ pořádek a pak jsem tam byl na zdravotnickým kurzu. Já jsem byl zdravotník, tak abych viděl, v jakých podmínkách se tam ošetřuje. Když se někomu něco stalo, tak jsem musel pomoci, takhle se tam učila medina, byla to spousta teorie. Dostali jsme sedm štosů knížek, kde byla ta medina, z toho se učilo, byla do toho i nějaká latina. Měli jsme i praxi s umělou krví. Medická francouzština byla těžká, ale mě to táhlo, chtěl jsem být zdravotník. Jsem se sebou spokojený, teď můžu pracovat i v nemocnici. Každý, kdo dělá oxana dostane certifikát, který platí po celý život. Jen si musíš zajít na rekvalifikační kurz a pak můžeš jít k záchrance. Legie měla hrozně misí, vydělávala si sama na sebe, čím víc misí, tím mají víc peněz, od toho se liší od český armády.

T: Jak dlouho ti trvalo, než jsi začal trochu víc rozumět?

R: Já jsem se naučil, když nepočítám tu měsíční farmu, protože nebylo kdy se tam učit, protože jsi nespál, nejed, moc to nešlo. Takže když to nepočítám, tak mi to trvalo během tří tejdnu až čtyř než jsem se naučil tak, abych se dokázal domluvit aspoň v tý legii. Nejvíc jsem se pak naučil v tom bojovém regimentu, kdy ani jiná možnost, než umět francouzsky nebyla, pak mi dal hodně ten civil. Když jsme šli na party, tak jsme chtěli zapůsobit na nějakou holku, tak jsme ji museli nějak oslovit.

V dnešní době jdeš před gestapo, což je ta vojenská policie a tam s tebou mluví v tvým rodným jazyce, a já jsem měl malýho seržant šéfa, a třeba rok a půl už jsem neměl

Facebook, a on se mě zeptal, jestli mám na Facebooku fotky mý mámy. A má mu říkám že ne, že nemám Facebook, a on mi řekl že to ví, že jsem si ho zrušil. Otočil obrazovku a tam byla fotka mý mámy. Věděli o mě všechno, jediný, co získávali později byly zdravotní záznamy, ale ty nakonec taky pak měli. Já měl hodně zdravotních problému, hrál jsem americkéj fotbal a boxoval jsem, takže mám obě ramena v háji, koleno dvakrát operovaný a snažil jsem se domluvit, jestli nejde něco vymazat, tak mi to koleno známý vymazal, ale i tak to zjistili. Na to jsem víceméně pak doplatil. Teď musím na operaci ramene, to jsem si tam dodělal.

Kompanie má asi 200 lidí, máš tam tři sekce, který jsou bojový, pak máš čtvrtou, ta je záložáků – to znamená že třeba když se třeba dostaneš do konfliktu a nemůžeš se odtamtud dostat, tak pošlou je, to jsou ti nejlepší. A pak máš sekci commadement, který to všechno řídí. V legii musíš umět střílet ze všech zbraní, učili jsme se vytváření bomb a jejich zneškodňování, musíš umět ostatní ošetřit a musíš od všeho vědět něco, v český armádě se zaměříš jen na jednu věc, a to ostatní neumíš.

Kdyby všechno vyšlo tak jak mělo, tak jsem tam doted'. Pro mě úžasnej život. Mě ten civil moc nebaví popravdě. Já jsem se musel vrátit, protože jsem měl zdravotní problémy a všechno jsem u gestapa zatlouk, protože jsem věděl, že by mě jinak nevzali. Po osmi měsících, když přišly zdravotní výsledky, tak to zjistili. Přišel mi telefonát od seržanta, bývalý ukrajinský policajt, úžasnej život. Měl jsem k němu přijít, že si musíme promluvit, že mu volalo gestapo ohledně mých zdravotních výsledků, a že zjistili, že mám dvě operace, špatný kolena, že jsem měl prasklý žebra a záznamy na policajtech a tak. Zítra přijedou a měl jsem dvě možnosti, buď přijedou a zmlátí mě nebo mě zmlátí a vyhodí. Řekl mi, ať si sbalím věci a že se za půl hodiny sejdem, tak jsem si sbalil, co se mi vešlo do malýho batůžku a hodil mě do města, dal mi osobní číslo, abych mu napsal až budu v česku. Jel jsem autobusem z Miao do Montpellier a odtamtud jsem jel vlakem až do Strassburku. Jenže jsem neměl žádné doklady u sebe, jen vojenský průkaz. Naštěstí s tím neměli problém, naštěstí jsem se sem za šest dní dostal. Já jsem o legii něco četl ještě předtím než jsem tam jel, ale dnešní legie je jiná než před třiceti lety třeba. Pořád tam funguje šikana a není to pro slabý povahy, ale už tam nemůžou chodit lidi, jako dřív, jen aby dostali francouzský občanství a byl tam kdokoli. Kdo je třeba hledanej, tak se přes

gestapo nedostane, protože mají smlouvy s ostatními státy. Ale nikdo, kdo by byl úplně hodnej tam taky nebyl, nesmíš se bát dát ránu, tak je jasné že někdo, kdo se nikdy nepral, by tam nevydržel. Chodí tam spousta Ukrajinců, protože oni mají povinnou vojnu, tak spousta raději utekla do legie, mladý kluci, 18let. Oni tam v 18 musej, takže jdou do legie, aby nemuseli do povinný služby. Španělové tam taky byli hodně, ti tam chodí hlavně kvůli penězům. V legii si vyděláš třeba 4 500 euro jak nic. Nepálci tam taky utíkají za penězma, v Nepálu je hodně draho, tak proto. Drželi jsme hodně pospolu, tam to ani jinak nešlo. To bylo právě to nejúžasnější, že jsi vlastně získal rodinu. Fakt jako nerozlučnou. To byla bomba. Já jsem to nikdy neměl, tak jsem to dost ocenil. Teď si člověk váží víc věcí.

Příloha 8

HK 416

Le fusil HK416F (calibre 5,56 mm x 45) est un fusil d'assaut semi-automatique à fonctionnement par emprunt de gaz doté d'une culasse à tête rotative avec tenon de verrouillage. L'arme est conçue pour effectuer des tirs au coup par coup ou en rafales sur objectif ponctuel entre 0 et 300 mètres (jusqu'à 600 mètres avec lunette de tir).

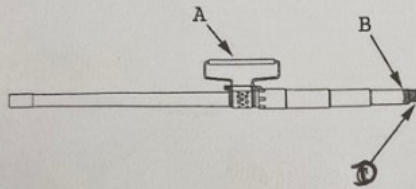
Composition de l'ensemble HK416-S :

- A- Fusil HK416F-S (standard) - C = court → S kratkov hlavní
- B- Bretelle
- C- Poignée de combat avec bipied intégré
- D- Bipied
- E- Baïonnette
- F- Pochette pour chargeur

Příloha 9

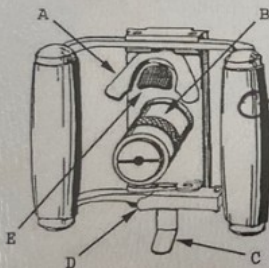
Les 7 parties principales

- Le canon et glissière - *Celý závěř + hlava* - La culasse - *Celý kov pro male' součástí*
- Le bloc arrière - *Celý "pout" pro stříleč* - L'affût M3 - *Bipod*
- Le couvercle - *Závěř - Všechno odhlavoucí* - Le châssis - *Celý materiál kdo je velká proutě*
- Le boîtier de culasse - manchon - *Děrovací "canon"*

LE CANON

- A-poignée de transport - *Transportní ucho*
- B-cran de blocage - *Zámek pro blokadu canonu*
- D-filetage - *Šroubovací závěř*

BLOC ARRIERE

- A-détente papillon - *Butterfly - spouště*
- B-manchon de blocage du déclencheur de culasse - *blokadov závěř*
- C-verrou - *Pačky pro demontáž*
- D-contre verrou
- E-déclencheur de culasse - *Vracci závěř*

Pro demontáž = Vervou směrem nahoru, karte vervou do prava a zatahnu nahoru. - Vždycky pracuju ze strany

Mizer security - Otevru Le couvercle, zatahnu za obě páčky závěř, normálně se zablokuje, pro stroj bezpečnost vždy nechám pravou ruku na páčce, podívat se dovnitř jestli tam není "karton", pro zavření druhou pravou ruku na páčce a zmáčknú déclencheur de culasse, zavřu Le couvercle a promáčknú détente papillon.